7. Afbrýðissemi og ótrygglyndi.
3 blöð.

Afbrýdissemi og ótrygglyndi.

Verkafólkid vid fiskverkunarstödina og nidri vid sjóinn, fylgdist ávalt vel med hátterni fuglahjóna þeirra, er þar áttu „börn sín og buru, grófu rætur og runnu" ár eftir ár og dádist þad mjög ad umhyggju hjóna þessara fyrir ungvidi þeirra og uppeldi: Þad var engu líkara en því, sem best gerist medal vor, mannanna og þá var þá „ekki leidum ad líkjast"!

Foreldrar „barnanna" sjö, er nú voru adeins fárra daga ad aldri, skiftust um þad, nætur sem daga, ad draga björg í búid og mettu hina svöngu maga med kjarngódri fædu, fidrildum, mödkum og flugum, enda föng nóg vid fiskverkunarstödina og sjóinn; þar var fjör og fögnudur, „krakkarnir" byrjudu í því ad tísta og „taka undir" med foreldrunum sínum, er þau sungu hvort med sínu nefi og oft saman, um farsæld sína og fridsemi heimilis-
Hdl lífsins. Hvílíkur unadur[3] og[2] ánægja[1] med lífskjör sín og blíðandi lund!

Hjónin höfdu lokid undirbúningsstarfi sínu undir þad og var nú allt í besta lagi, eins og ávalt hafdi ádur verid, medan þau bjuggu þarna, en þá bar svo vid ad „nýr fugl var kominn í eyjuna" og fridurinn lokid: „Frúin í húsinu" var farin ad fara „oftar í bæinn", vera „lengur úti" en venjulegt var og hinn nýi gestur ad verda henni fylgispakur. Hann fylgdi „maddömunni" hvert sem hún fór og hún honum. Ósamlyndid milli hans og húsbóndans vard æ vidsjárverdara: þeir flugust á, reittu fidur og fjadrir hvor af ödrum og gengu loks bláir og blódugir af hólminum. Atrennur þeirra endurtóku sig hvad eftir annad, áflogin hördnudu med degi hverjum, ad þar kom ad heimilinu hnekkti med öllu og umhyggjan fyrir því og hinum ósjálfbjarga, uppvaxandi ungvidi var farid út um þúfur. Hjónadjöfullinn, hinn fjandsamlegi fridill var sestur ad völdum og vægdi nú engum, allt komid á tjá og tundur, húsfadirinn flýdi og börnin veinudu af hungri og kvölum, enda kunnu þau nú úrræda sem hræddi; því nú fór „frúin" einnig frá þeim med fridli sínum eitthvad út í buskann og sást þar aldrei framar. Heimilid lagdist í audn og engir fuglar hafa byggt þar hreidur sín sídan.

það annars, í alvöru talað? En ekki þetta, sem þarna gerðist meðal hinna „skynlausu skepna", sem dýrin eru oft nefnd, eitthvað í líka land sem það er nú gerist og tíðkast svo mjög meðal vor manna, hinna „vitru" manna og vel uppfræddu þjóðar, er land þetta byggjum, þeirra, sem átt hafa friðsöm heimili; fögur börn og umhyggjusamar mæður, unz hann kom inn á heimilið, þessi fyrirlitlegi friðill í manns-líki, en fjandanum verri þó, tældi konuna frá saklausum börnum hennar og [rak] föður þeirra brott af heimilinu, sundraði því ástum og tætti í sundur? Gjörði hann það af hreinni ást eða aðallyndi? Nei, hann gjörði það til þess að svala sínum eigin fýsnum og óþverra-hætti!!

Um „maddömuna" mætti hið sama segja, sem séra Eggert á Vogsósum sagði um óverðuga konu sína: „Þarna er ljóta frúin!" —

Þannig er hin sagan af hinum friðsælu fuglahjónum, afkvæmum þeirra og ömurlegu endalokum, og er hún því miður sönn. — En hvernig er [illegible]

eða hitt þó, [heldur] en eigi gleymd, heldur geymd; kveinstafir barnanna hrópa til þeirra og segja: „Þú tældir hana móður mína frá mér og nú stend ég einn manna og yfirgefið, saklaust barnið, og faðir minn er flúinn frá mér!!"

Sannlega er óþarft að gera sér grein fyrir því, að orð þessi, þótt sönn séu, [illegible] til tilfinninga þvílíkra manna.[1] Þeim er nóg, að hafa getað látið eftir girndum sínum og gráðugu fýsnum, sloppið við maklega refsingu og tekist að hylja hina andlegu nekt sína, en ef betur er að gáð, geta þeir aldrei komist hjá því, að vera álitnir standa dýrunum sjálfum því fjær, sem þeim var meira vit gefið en þeim, þekking og andlegur þroski — þessu líkur og þaðan af verri.

1 Því ekki tregaust [illegible], þótt talin sé af [illegible]

það? Er þetta, sem þarna gerðist meðal hinna „skynlausu dýra", sem svo eru kölluð, eigi eitthvað í líka átt sem það, er nú gerist og tíðkast svo mjög meðal vor, mannanna, hinna „vitru" og vel uppfræddu vera, er heim þennan byggjum, þeirra, sem ætt hafa friðsöm heimili, fögur börn og umhyggjusama mæður, en svo kemur þessi fyrirlitlega vera, friðníðingur í mannslíki, en fjandanum verri þó, og sundrar því öllu og tætir það í sundur, ekki af heimsku, ást eða eðalkyndi, heldur til þess að svala sínum eigin fýsnum og lostaþrá?

Spyrjið lögregluna og aðra þá, er við málefni þessara manna – ef menn skyldi kalla – um það, hvort þeir, menn þessir, geti eigi fengið að sjá nöfn sín í bókum lögreglunnar og í skýrslum hennar, þótt þeim sé eigi á lofti haldið frammi fyrir almenningi og þeir hafi til þessa getað haldið hina andlegu sekt sína og sloppið undan hegningu. Þeir standa langt að baki sjálfum dýrunum og því fjær þeim, sem þeim hefir verið gefið meira vit og þekking.

Þess
fengist
og eru
daglega
að gjöra
við